

NĂLUCA

Eugenia BOTEANU¹

ABSTRACT: Helen, a young teacher, from a small mountain town was living the strangest happening of her life. She met a man, who was coming by train at the same time from Bucharest. His glance was fascinating, attracting her like a magnet and made her to follow him but in front of a derelict house he disappears.

The novel is written with clear influences and references to Mircea Eliade's works. It is based on plenty of imagination and also on a rumour about one of the members of Ghika's family.

KEYWORDS: feelings, curiosity, faith, mystery

În ziua de 20 ianuarie 2009, după-amiaza, pe la orele patru și jumătate, când prin gara orașului X trecea acceleratul de București, Elena se lovi de un domn înalt. Acesta nici nu luă în seamă ciocnirea. Abia după ce Elena îngână un „Mă scuzați”, individul se opri, trezit ca din visare. O fixă lung cu privirea, lucru ce o enervă peste măsură pe Elena. Abia se stăpâni să nu-i zică vreo două. Cel în cauză se uita la ea de parcă o cunoștea de mult și o văzuse acum, după o absență îndelungată. Chipul lui trăda clar că avea ceva de ascuns și nu era împăcat cu lumea din jurul lui.

Elena simți că este străfulgerată de un sentiment al inexplicabilului. Deși o enervase mai devreme, ceva o atrăgea la necunoscutul de care se lovise. Era o stare nedefinită. Nu-l văzuse în viața ei, dar parcă-l știa de când lumea și ceva o făcea să se uite după el. Un nefiresc din ochii lui o atrăgea ca un magnet. În fața casei părăsite dintre blocul ei și următorul bloc, băgă de seamă că dispăruse curiosul domn.

Ni se întâmplă uneori lucruri ciudate, întâlnim pentru prima dată oameni sau locuri în care nu am fost niciodată. Și-i recunoaștem oamenii și locurile, fiind tentați să credem că am mai fost acolo în altă viață. Același sentiment o încercă și pe Elena după întâlnirea cu domnul acela necunoscut, care părea învăluit într-un adevărat mister.

A doua zi se trezi cu gândul tot la privirea care o agitase atât. Spre după amiază se îmbracă repede și, fără o țintă anume, plecă pe străzile orașului.

¹ Profesor de arte plastice, scriitoare, Comănești, județul Bacău.

O dorință arzătoare o făcu să se-ndrepte spre gară. Nu după mult timp, o să vină și acceleratul. Elena gândi că s-ar putea ca acela care îi ocupa gândurile să apară iar. Se uită la ceas, era ora patru fix. Încă treizeci de minute. Soarele era destul de cald în această zi de iarnă și urma să se pregătească de apus. Se gândi cum arată necunoscutul, dar în afară de ochii aceia, care au fascinat-o pur și simplu, altceva nu-și amintea. De altfel nici nu conta acum, chinurile sufletești ale Elenei o balansau între rațional și imboldul inimii de a merge la gară. Grăbi pasul ca și când făcea ceva firesc... Aștepta un prieten drag.

Pe măsură ce se apropia ora sosirii trenului, Elena avea tot mai multe emoții, i se părea că cerul luase foc deasupra capului ei. Plutea, de parcă era pe aripile unei păsări uriașe.

Simțea că trebuie să se miște până vine trenul, era agitată, dar și fericită într-un fel, fără să poată explica de ce... Se apropia trenul, dar din cauza petei roșii de pe cer care strălucea, nu vedea clar și asta o enerva. Cu un șuierat prelung, trenul opri, lumea începu să coboare. Elena își prinse fruntea, masând-o ușor, nu a fost vis, îl văzu coborând printre ultimii.

N-o văzuse, dar după ce se îndepărtă puțin, întoarse capul ca și când își aminti că ea este acolo. O străpunse cu privirea lui, cu ochii aceea blânzi, care erau așa de pătrunzători și o făceau pe Elena să plece privirea.

„– Oare am dat greș venind la gară? Ce o fi crezând? În sfârșit, creadă ce vrea, poate am venit pentru altcineva. La urma urmei ce-l interesează pe el, sau pe altul, ce caut eu la gară?” Trenul nu plecase din stație, când Elena se luase încet după misteriosul domn. Mergea fără să se gândească prea mult, trebuia să știe cine este cel care o atrăgea atât.

Nu-l scăpa din ochi, dar deodată dispăru. Nu-i venea să creadă, unde putea fi? Acum câteva secunde era în fața ei!...

Nedumerirea Elenei era așa de mare, că nu se-ndura să renunțe. Se uită în toate părțile, sigur era undeva ascuns și o privea râzând. Gândul acesta o hotărî să plece grăbită și înfuriată spre casă. Apartamentul ei se afla aproape de gară, era sus la trei, dar nu-i displăcea, de acolo cuprindea cu privirea o parte din cartier. Intră în casă și, plină de nervi, se instală la fereastră, punctul ei de observație. Stupoare... Străinul era în fața blocului ei și, culmea, se uita în sus la ea.

Ăsta își bate joc de stările ei, sigur a văzut cum îl căutase cu privirea, iar acum râde în sinea lui de ea. Se făcuse de răs. De ce bărbații au voie să facă orice, să vorbească despre ceea ce simt, fără opreliști?... Lor li se

permite, doar sunt bărbați... În schimb, femeile trebuie să fie atente la tot ce spun, să-și ascundă toate trăirile. Toate astea, pentru a nu le lua bărbaților privilegiul de a lupta pe câmpul de cucerire. Ce firi întortocheate!... Or fi femeile pline de ciudățenii, dar și bărbații le au pe ale lor, mai ceva... Mint cei ce spun că sunt la fel. Nu există oameni identici, nici gemenii nu reacționează la fel. Un bărbat și o femeie se înțeleg foarte bine, când există o toleranță din partea amândurora. Când numai unul este tolerant, celălalt își ia atribuții de stăpân. Lucrul acesta nu poate rezista, pentru că fiecare are idei, năzuințe și nevoie de comunicare. Toți suntem în primul rând oameni și după aceea bărbat și femeie, toți greșim, toți avem ceva de spus, toți avem idealuri. Nu este bărbatul superior femeii, decât prin forță fizică, iar această forță trebuie folosită pentru apărarea ei, nu pentru a o face să se teamă de el. Dacă și bărbatul și femeia ar gândi că amândoi au și bune și rele, s-ar completa unul pe altul... Abia atunci ar exista o bună înțelegere, îmbinată cu prietenie, ce ar dura o viață. Din păcate, sunt mulți bărbați și femei care vor să fie dictatori și atunci își transformă viața în calvar. Toate gândurile astea îi trecură Elenei, uitându-se la cel de jos, ca hipnotizată. Lângă el, un copil Țopăia cu mingea, înconjurându-l. O clipită Elena își mută privirea la copil, apoi... Dar unde-i? Unde a dispărut iar? Capătul străzii era gol, copilul cu mingea se juca liniștit și singur.

Nu era Țipenie de om pe stradă.

Oftă Elena din toată inima, privirea tristă mai zăbovi o clipă pe fereastră, apoi, plictisită, începu să mute lucrurile aiurea. Hotărî să vorbească cu cineva despre tot ce se petrecea în ultimul timp cu ea.

Altcineva mai nimerit decât mama ei nu găsi, era singura în care avea încredere. Singura care nu va râde, poate o va certa, dar sigur că o va sfătui de bine și mai ales dezinteresat. Bătrâna doamnă locuia ceva mai încolo, nu departe de blocul Elenei. Era o femeie care încă se ținea bine la cei 75 de ani, se vedea că a fost frumoasă cândva, trăsăturile încă se mai păstrau. Puterile nu o părăsiseră, așa că locuia singură, dar aproape de Elena, pentru atunci când nu o să se mai descurce.

Locuise în orașul vecin, avea acolo o casă, dar cum se mișca tot mai greu, din cauza picioarelor, hotărî să vândă tot și se mută lângă Elena.

Nu-i părea rău, la urma urmei era cu fata ei și cine ar îngriji-o mai bine? Un străin e totuși un străin, ce milă ar putea avea de la el! Pe bătrână o mai năpădeau amintirile tinereții, faptul că nu mai era la fel de ageră o întrista, dar acesta e mersul vieții. S-a dus poate prea repede traiul ei...

Bine că o are pe Elena. Minteia îi era încă lucidă, ea cu Elena stăteau de multe ori de vorbă, sfătuindu-se una pe alta. Asculta și ce spunea fata ei, pentru că își dădea perfect seama că nu mai este la curent cu evenimentele. Ea le știa de pe vremea ei, dar timpul o depășise, lăsând-o mult în urma lui. Așa că accepta orice noutate venită din partea Elenei, chiar și un sfat, fiindcă vedea clar că ea nu mai era în pas cu cei tineri. Dar asta nu o supăra, dimpotrivă, era mândră de gândirea fetei. În fiecare dimineață obișnuiau să bea cafeaua împreună. La ora 8, Elena suna la ușa mamei, iar ea îi deschidea bucuroasă.

După ce descântau cafeaua amândouă. Fiecare își vedea de treburile ei, bătrâna trebăluia în bucătărie, apoi citea ceva sau se uita la televizor. Elena se grăbea să plece la școala din cartier, unde preda limba și literatura română. Terminase facultatea cu șase ani în urmă, găsise ore la liceul din acest orașel de munte, nu departe de locul natal.

La început, părinții ei se necăjiseră, dar mai apoi se consolaseră cu gândul, alții erau și mai departe. Bine că erau sănătoși, o să se descurce, fiecare cum poate. Doar nu a plecat în lume, era tânără și venea destul de des să-și vadă părinții. Nu după mult timp însă, murise tatăl Elenei, motiv pentru care mama trebui să vină în orașelul de munte, lângă Elena. Bătrâna uneori se-ntreba de unde-i vin atâtea amintiri și nostalgii, dar era liniștită că Elena se obișnuise repede cu oamenii și colegii din școală. Fetei în schimb, i se părea că tinerețea ei este pe terminate și atunci simțea un gol în stomac.

Ar fi vrut să întâlnească un suflet bun, să întemeieze o familie, să aibă copii, dar...

Cât va trăi mama ei, o să fie bine, dar după aceea... Elena oftă prelung, se consolă că știe Dumnezeu ce face cu ea, încă mai este timp, să nu dispere. Liniștea și lumina amurgului îi intrau în casă, impunându-i multă odihnă. Gândind la ochii arzători ai necunoscutului, Elena adormi legănată de vise, care mai de care mai năstrușnice.

A doua zi, fiind duminică, lenevi în pat, apoi enervată pe ea, se ridică brusc și începu să se îmbrace pentru a pleca la biserică. Nu vroia ca un străin, despre care nu știa absolut nimic, să-i conturbe liniștea și mai ales obiceiurile. Ieși grăbită în stradă, afară era destul de cald, iarna asta a fost blândă față de alți ani. Tresări neliniștită. Pironită în fața casei vecine, i se păru că aude zgomote. Uită că se grăbea spre biserică.

Sunt multe stări în noi greu de definit, șovăi un timp înainte de a intra. Împinsă parcă de mâini nevăzute, înainta amețită spre ușa casei. Pentru

o clipă își pierdu cumpătul, o tulburare neînțeleasă puse stăpânire pe ea. Se opri sugrumată, cu ochii larg deschiși, tăcerea din casă o îngrozea, își auzea bătăile inimii. Totul i se păru ciudat, parcă respirau pereții, mergea încet cu atenție și cu emoție. Trecură câteva minute, dar Elenei i se păru că au trecut ore. Palidă și extenuată de semiîntunericul din cameră, Elena se așeză pe fotoliul de lângă ușă. După scurt timp se obișnuie, iar întunericul începu să se destrame și în suflet i se cuibări o liniște ciudată.

Firicele de lumină se strecurau prin ochiurile ferestrelor, neșterse nu se știe de când, făcând pereților contururi mari și neclare. O amintire lugu-bră o făcu să privească în jurul ei, cu spaimă. Îi venea să plângă enervată, din auzite știa că în casa asta muriseră toți în mod misterios. Brusc se ridică să plece, dar se oprise imediat, cu ochii duși... Ceva o ținea pe loc. Pasul târăganat care se apropia o țintui ca paralizată. Simți în spate un fior umed și o adiere rece o învălui.

Se simți copleșită de umilință, în fața ei era el, necunoscutul, pe care îl urmărea de câteva zile. Elena căută cu privirea în toate părțile un refugiu, o scăpare, dar de spaimă nu mai vedea nimic. El se apropia, iar ea ametea, toată făptura lui era un mister, ochii aceia o atrăgeau, ca apoi, brutal, s-o îndepărteze. Totuși, din privirile lui izvorau multă căldură, fapt pentru care nu fugi. Privită din afară, casa părea nelocuită, dar interiorul i se păru Elenei chiar frumos. Mobila veche, aranjată cu gust, o încântă. Casa aparținuse unor boieri cunoscuți în zonă, descendenți ai familiei Moțu. Moartea boierilor și apoi a celor trei fii a fost și a rămas un mister neelucidat.

Toți au murit în accidente stupide. Tatăl și al doilea fiu au plecat la vânătoare, de unde nu s-au mai întors, fiind nimeriți de două gloanțe. La un an a murit și fiul cel mic, în vârstă de 20 de ani. S-a urcat în turnul casei, nimeni nu știe de ce și dus a fost, a căzut murind pe loc. La nici un an murise și mama lor, bolnavă de inimă, nu a mai rezistat nenorocirilor.

Rămase fiul cel mare, Radu, mândria părinților, deștept, cultivat și frumos. Știa să se poarte cu toată lumea, nu făcea diferențe, pentru el conta omul.

Oamenii îi spuneau „Radu cel frumos” și chiar îl iubeau pe boierul cel tânăr. Din nefericire însă, după toate nenorocirile abătute asupra familiei lor, Radu a dat în patima băuturii. Nu se mai înțelegea cu nimeni, nu mai avea chef de nimeni și nimic. Parcă își căuta moartea să-l ducă lângă ai lui. Așa se face că într-o zi de iarnă, pe la sfârșitul lui ianuarie își luă calul și începu să călărească prin împrejurimi. Plecase de dimineață și îl găsiră

după-masa, pe la orele 16 și jumătate, căzut în spatele casei. Era mort, avea coloana ruptă, dar e posibil să fi murit și din cauza frigului. L-au îngropat sătenii, pe atunci orașelul era o comună destul de mare. Mai târziu a fost declarat oraș. Casa destul de mare a rămas în grija autorităților, care la început au folosit-o în diverse scopuri.

Mai apoi, ca să nu mai cheltuiască atât pe o vechitură, deși putea fi transformată în muzeu, au așteptat să vină moștenitorii, să revendice bunurile rămase.

Elena își aminti toată povestea, stând înmărmurită și privind la cel din fața ei. Simți o sudoare rece pe tot corpul. Doamne, el semăna cu Radu, boierul cel tânăr, mort cu 60 de ani în urmă. Elena avea impresia că îi fuge pământul de sub picioare, respirația i se înteteți, își simțea inima în gât. De spaimă nu mai putea articula nici un sunet. Cum să i se întâmple ei așa ceva? Nu era cu putință!

„– Doamne, cred că-mi pierd mințile, am citit prea multe cărți despre paranormal... Cine ești? Ce vrei?”

Trupul îi tremura, vorbea sacadat, înecându-se, picioarele îi erau grele și nu se putea mișca. Totul îi părea straniu, un coșmar din care nu izbutea să se trezească.

După răceala dinainte, acum o cuprinse o fierbințeală. Poate cineva glumește, se joacă cu stările ei... Umbra lui se topea parcă în semiîntunericul camerei, era speriată, dar totodată fascinată. O neliniște combinată cu o fericire dureroasă o tulbura, o tortura, dar nici nu vroia să se rupă de starea în care era. El se uita fix în ochii ei, cu privirea lui metalică, o hipnotiza, o atrăgea, apoi o respingea, fiindcă știa că vine singură.

Elena tremura toată, mai mult de emoție decât de frică. Era stăpânită de o stare ciudată, inexplicabilă. Oare ce se întâmplă? Deși amețită, era pătrunsă de o stranie fericire. Ea nu era ea, toată ființa ei era învăluită de vrajă. Înfiorată toată, îl căuta cu privirea și nu-l vedea nicăieri. Totul devenise miraculos. Înmărmurită, avea impresia că plutește, visează, că aude sunete ciudate, dar care îi făceau bine. Își scutură cu putere capul, apoi își făcu repede semnul crucii și cu chiu cu vai reuși să iasă afară. Înaintă pe stradă năucă, fără să vadă în jurul ei, ciocnindu-se de oameni, ca beată.

– Vă simțiți bine? Domnișoara profesoară?

– Nu am nimic, sunt puțin amețită...

Elena porni aproape în fugă spre blocul unde locuia mama ei. Intră fără să mai bată, noroc de ușa deschisă, altfel simțea că leșină acolo.

– Mamă, mamă unde ești?

– Ce-i cu tine? Întrebă speriată bătrâna, văzând paloarea nefirească a fetei.

– Am fost în conacul părăsit de lângă blocul meu și l-am văzut, mamă, era acolo, Radu boierul cel tânăr... Era el, mamă...

– Ce vorbești, fată? Ce-i cu tine?

L-am văzut, semăna leit... și nu scotea o vorbă. Elena îi povesti mamei totul, cum se ciocnise de el în gară, cum după aceea, ca atrasă de un magnet, mergea în fiecare zi la gară și aștepta să vină trenul. Apoi se lua după el, nici ea nu știe de ce, doar niciodată nu urmărise vreun bărbat, iar când ajungea în dreptul... Elena se opri.

– Da, acum îmi dau seama, în dreptul conacului, el dispărea... Doamne, ce-i asta?

– Sufletul lui rățăcește și acum, a murit fără lumânare, când l-au găsit după-masa, pe la patru și jumătate, era deja mort de câteva ceasuri.

– Sărut mâna, doamna Ana, mă scuzați că nu v-am observat, sunt așa de bulversată de cele întâmplare... Nici la biserică nu am ajuns. Fantastic, spuneți că a fost găsit pe la patru și jumătate după-masa, păi la ora asta venea... Elena începu să tremure cumplit. Doamna Ana era localnică, știa mai multe decât spunea, vecină cu mama Elenei, își țineau de urât una alteia.

– Eu cred, după descrierea ta, că este el, Radu, fiul cel mare al boierului, el a murit singur, nespovedit, neîmpărtășit...

– De ce a trebuit să-l văd eu? De ce?

– Cine știe? Poate tu îl poți ajuta.

– Cum? Cum să ajut un mort? Întrebă Elena, contrariată.

– Chemând un preot, să facă o slujbă, acolo la conac. Fiindcă atunci, în nebuneala aia, nimeni nu s-a mai gândit, l-au dus repede la groapă și gata.

– Am să vorbesc cu părintele. Totuși nu înțeleg, cineva merge și face curat în casă, fiindcă totul este aranjat în interior.

– Nu se poate, este închis conacul, nu se poate intra acolo, nu știu cine are cheia, poate este la primar. Elena se sperie mai tare. Cum să fie închis, dacă ea a fost înăuntru? Doamne, ce întâmplare! Dar nu spuse nimic, cine ar fi crezut-o?

– Acum liniștește-te... Vedem mâine, vorbești cu părintele... Hai să bei o cafea sau să mănânci ceva, o îndemnă mama ei.

– O cafea, atât, nu pot altceva. Elena se așeză în fotoliu lângă măsuță, așteptând cafeaua. Când era copil și avea o nedumerire, sau un necaz,

venea repede la mama ei și toate se rezolvau ca prin minune. Același lucru simți Elena și acum, lângă mama era în siguranță, aici nu putea să pățească nimic, era apărată. Cu înghițituri mici, încet își sorbi cafeaua, care o învi-ora, apoi se lăsă moale pe speteaza fotoliului, închise ochii. Încercă să recapituleze tot ce i se întâmplase în săptămâna care a trecut.

– Elena dragă, întinde-te pe pat!

– Nu mama, stau așa, mă odihnesc puțin și plec acasă... spuse ea tot mai încet. O cuprinse i moleșeală plăcută și se lăsă în voia visului, care o luă în brațe, legănând-o. Totul încremenise în jur, maică-sa, cu o pătură în mână, încercând s-o acopere, doamna Ana, vorbind și gesticulând. Încremenise și timpul, totul ca Radu să se poată apropia de fotoliul pe care adormise Elena. Venea încet, cu privirea lui în ochii fetei, imobilizând-o și implorând-o parcă, dar Elena nu înțelegea ce încercau ochii aceia să spună. Blânzi și rugători cerșeau milă, doreau să vorbească, dar gura nu articula nici un cuvânt. Elena oftă din greu, se răsuci puțin și întinse mâna spre cel din fața ei. Acesta îi cuprinse degetele, cu grijă să n-o doară, o ajută să se ridice, apoi încet, să nu deranjeze, Radu și Elena se-ndreptară spre ușă. Cei doi ieșiră în stradă. Ținându-se de mână, porniră spre casa boierească. Elena înțelese că Radu, acum nu se mai îndoia că este el, vrea să-i spună ceva. Ajunși în spatele casei, acesta se opri, o privi insistent, iar Elena pri-cepu, nu știa cum, că ceva era acolo jos, în scobitura zidului. Sări în sus ca arsă, privi năucă în jurul ei, cele două bătrâne o priveau cu blândețe și îngrijorare.

– Ai visat, Elena, Doamne, ce te-a mai marcat povestea asta.

– Mamă, îmbrăcați-vă și veniți amândouă cu mine.

– Unde, fată? La ce-ți folosesc toate astea?

– Nu mă-ntreba, haideți cu mine. Bătrânele nu aveau de ales, Elena era prea hotărâtă, să n-o urmeze. Mai ales că aceasta luă în grabă o lumânare și un chibrit. Aerul rece de afară le răcori obrajii înfierbântați de atâtea frământări. Se luară după Elena, care merse direct în curtea conacului. O traversară și merseră spre locul unde a fost găsit cu ani în urmă Radu. Lângă zid, Elena aprinse cu mâini moi și tremurânde lumânarea, făcură cruce toate trei. Mirate, se uitau la Elena. Aceasta înlătură frunzele îngrămadite în zid, noroc că nu prea a nins, apoi cu un băț mai gros, Elena începu să scormonească, din ce în ce mai repede, iar cu palmele înlătură tot pământul. Dură vreo cinci minute, timp în care bătrânele mute de uimire nu scoteau o vorbă. Mama Elenei chiar se îngrijoră, fata ei o luase razna? sau ce-i cu ea?

Nu după mult timp, în mâinile fetei apăru o cârpă veche, ruptă, decolorată și murdară.

– Ce-i asta? Cele trei își făcură cruce deodată. În mâna Elenei un cuțit vechi de vânătoare, acoperit de vreme.

– Arma crimei, bâigui doamna Ana, a fost o crimă... S-a vorbit mult despre asta, dar nimeni n-a dat importanță, atunci...

– Și a trebuit ca eu să găsesc toate astea?

Elena era devastată, bulversată de tot ce văzuse. Încet, își ridică privirea, la colțul casei, frumosul Radu o privea blând și liniștit. Fața lui se luminează, apoi începu să se destrame într-un abur albăstrui, care se ridică sus, tot mai sus. De data asta Elena îl privi liniștită. Acum a înțeles ce a vrut de la ea. Sufletul lui poate sta împăcat lângă ai lui. Mâine va chema preotul. Apoi va duce cuțitul acela de vânătoare la poliție. Era și un nume gravat pe el, dar asta nu mai era treaba Elenei...